

ANTONI MIRÓ

NOU PRESENCIES
Itineraris plurals

Imma Aledón

Maria Chana

Fuencisla Francés

Anna García Pan

Carme Jorques

Aurèlia Masanet

Mª Lluïsa Pérez

Pilar Sala

Aurora Valero

2 0 1 9
LLOTJA DE SANT JORDI

ANTONI MIRÓ

NOU PRESÈNCIES

Itineraris plurals

Imma Aledón

Maria Chana

Fuencisla Francés

Anna García Pan

Carme Jorques

Aurèlia Masanet

Mª Lluïsa Pérez

Pilar Sala

Aurora Valero

2 0 1 9

LLOTJA DE SANT JORDI

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Coordinació: Raül Llopis, Regidor de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Armand Alberola

Manuel Boix

Romà de la Calle

Fernando Castro

Carles Cortés

Tomàs Llorens

Miquel Navarro

Santi Pastor

Wences Rambla

Isabel-Clara Simó

Josep Sou

Feliu Ventura

Vicent M. Vidal

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

COMISSÀRIA:

Carme Jorques

TRADUCCIÓ:

Vicent Carrasco

EDITA: Ajuntament d'Alcoi

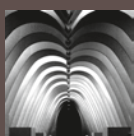
© DELS AUTORS

© AMB-DISSENY

© AJUNTAMENT D'ALCOI

IMPRESSIÓ: GRÀFIQUES ALCOI, S.L.U.

DIPÒSIT LEGAL: A 228-2019

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'ÒTOS

B Sabadell
Fundació

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

N O U P R E S È N C I E S / I T I N E R A R I S P L U R A L S

El vent del poble ve perfumat per la flor de l'ametller, el timonet i el romaní, l'aroma de la Mediterrània i la brisa del Llevant, la til·la, el gessamí, l'espígol i el taronger de les muntanyes del País d'Ausiàs Marc i d'Estellés. Un dia l'Ovidi em va dir: "Toni després d'Ausiàs Marc ve l'Estellés i tantes dones que ho feren possible", pensàvem a cor.

Anem avançant cap a una nova identitat que superarà el fet biològic i la càrrega cultural heretada de tants segles. Dones i homes hem d'aconseguir un nivell mental més elevat i igualitari al que podem anomenar un món de "persones", el camí més curt per assolir la felicitat duradora. Som un complement i ens necessitem totes i tots, sense diferències, tots i totes.

I ara parlem de nou persones extraordinàries que ens presenten aquesta exposició sota l'epígraf de "Nou Presències/Itineraris plurals". Són dones del País, artistes de llarga trajectòria que han viscut immerses en la nostra cultura i que formen part d'aquesta herència que ve de tan lluny (les coves de la Prehistòria poden ser una bona mostra i possiblement una prova que les dones ja pintaven en aquella època).

Imma Aledón (València, 1966), mostra el seu esguard com a gresol que transcriu l'interior humà a les seues teles, solcant per la línia vermella de la vida.

Maria Chana (Madrid, 1952), pinta no una imatge sinó un fet, una acció, allò que ha de perpetuar-se en el llenç amb un nou significat i significativa bellesa.

Fuencisla Francés (Segovia, 1954), crea instal·lacions primigènies i ha treballat amb el collage des de sempre. Pinta a l'oli amb les veladures i transparències pròpies sobre suports que després estriparà, tallarà i fragmentarà per a compondre un món de poesia.

Ana Garcia Pan (La Corunya, 1951), dins de l'evolució del procés creatiu li preocupa l'espacialitat sorgida de l'objecte i la seua possible variació continua, l'emoció de la intimitat.

Carme Jorques (Xàtiva, 1951), desenvolupa una considerable activitat artística i treballa per la normalització identitària i cultural del País Valencià. Organitza nombroses exposicions i tot tipus de manifestacions reivindicatives i proposades. La seua obra és singular, d'una riquesa formal, estètica i compromesa extraordinària.

Aurèlia Masanet (Alcoi, 1955), la delicadesa de la seua obra ve marcada pel seu tarannà proper a la terra i tanmateix a la indústria, a l'observació del pas de l'aigua i del temps, a la seua ciutat i bressol.

Mª Lluïsa Pérez (Alcoi, 1945), després de més de cinquanta anys dedicada a la pintura, darrerament també escriu diferents relats sobre les coses que capten el seu interès, un treball que completa l'exercici artístic interioritzat.

Pilar Sala (Lorca, 1942), la matèria prima per a la seua creació és la fibra de cel·lulosa de les plantes amb la que elabora el paper. Aquesta és la base de tot el seu treball relacionat amb la natura i que utilitza per aprendre i ensenyar a viure.

Aurora Valero (València 1940), pintora expressionista que ha dedicat la seua vida a l'art, la investigació i la difusió de la cultura. La seua obra viatja entre la figuració i l'abstracció i és una explosió de natura.

A la fi del XIX els físics van descobrir que l'àtom era divisible i, per tant, la "teoria de l'atomisme" de Leucip i Dalton va substituir-se per la "física atòmica", la "teoria quàntica" i la "teoria de la mecànica quàntica". L'aportació d'Einstein va ser fonamental amb "la teoria de la relativitat" l'any 1905. Però els precursors foren els filòsofs grecs Leucip i Demòcrit que creien que la matèria estava formada per moltes partícules i l'àtom era la part més petita. Leucip va escriure el "tractat sobre la intel·ligència" i va deduir que la estructura de la matèria estava formada pels àtoms. El seu deixeble Demòcrit pensà que l'estructura de la natura estava formada pel "ple" i el "buit". Com les dones i com els homes, com les persones, l'art és femení i masculí. L'art és com l'àtom i és divisible o indivisible relativament. El vent del poble, ve perfumat.

ANTONI MIRÓ

NOU PRESENCIES

Itineraris plurals

Imma Aledón

Maria Chana

Fuencisla Francés

Anna García Pan

Carme Jorques

Aurèlia Masanet

Mª Lluïsa Pérez

Pilar Sala

Aurora Valero

“La pintura no reproduceix allò que és visible, fa visibles algunes coses”,

Paul Klee

L’obra d’Imma Aledón mira en les nostres vides i fa visible l’experiència i la petjada del temps, i ambdues emergeixen amb la bellesa d’allò que exclusivament és bell en l’interior de cadascú.

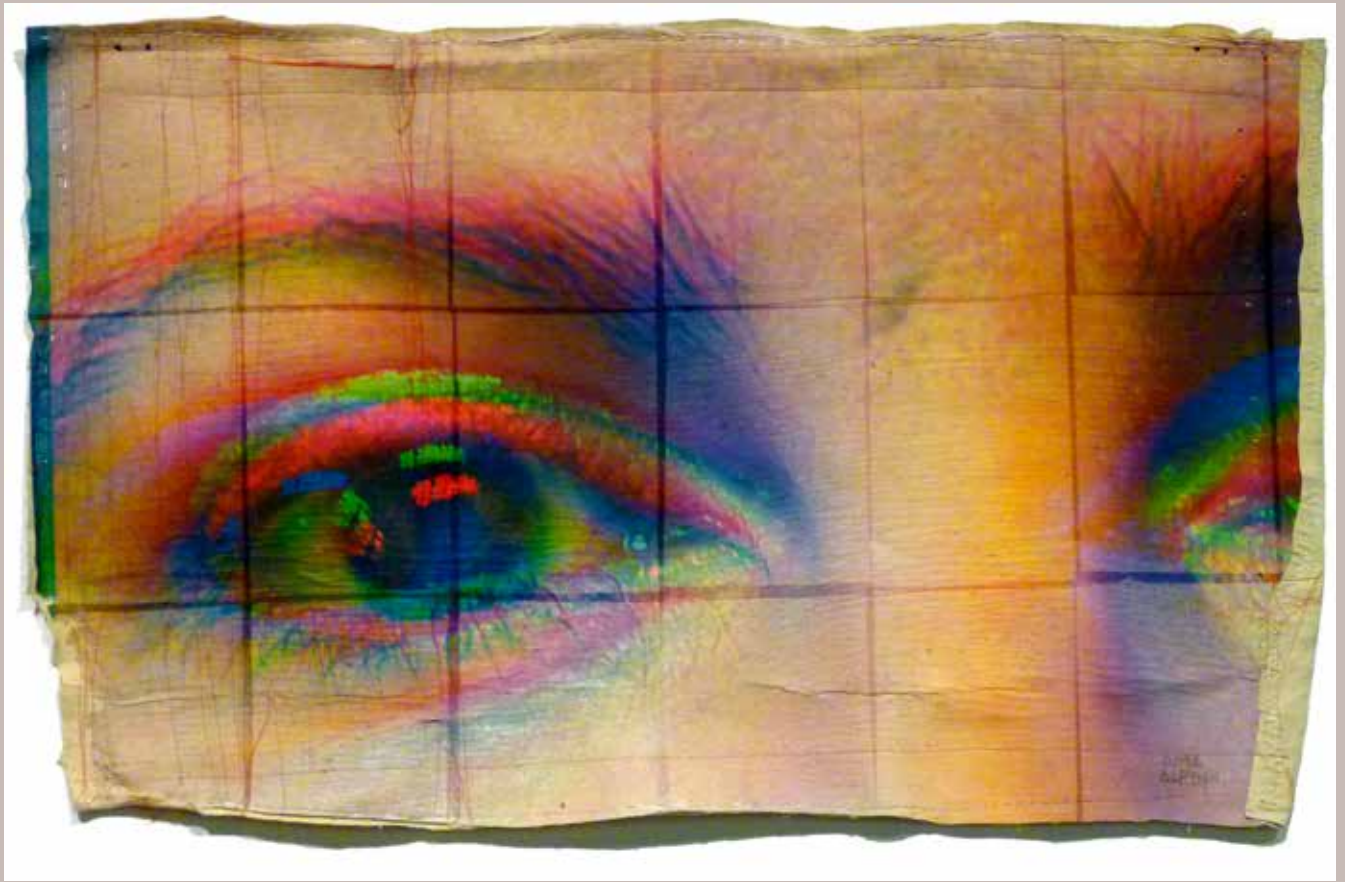
En la seua proposta, “retratats”, expressa l’emoció humana dels rostres, l’ànim de les seues mirades, dels seus cossos i la seua pell com un paisatge afectiu i personal del record i de la memòria, una cartografia biogràfica que basteix l’individu i els seus recorreguts, el seu viatge.

En el son plàcid dels “dorments”, sobre aquestes teles deslluïdes pel temps i l’ús, desborda la bellesa de l’abandonament, de la serenitat i l’absència del conscient.

Amb puntades de grafit i de carbó, subjectant la línia roja de la vida, l’artista es fa confident dels seus models, explicita les seues petites i grans inquietuds, les seues necessitats anímiques interiors, les seues sensacions, i les observa. L’esperit de qui ho contemple col·laborarà en la construcció de la identitat de cadascun d’ells.

PILAR BLASCO SÁNCHEZ

Teòrica de l’art, professora i directora de l’Escola d’Art i Superior de Disseny d’Alcoi

“EL GRESOL DE LA MIRADA”, 2017. Tècnica mixta, procés digital i transferència tèrmica sobre feltre. 80x127 cm.

“FEREDAT”, 2017. Tècnica mixta, procés digital i transferència tèrmica sobre feltre. 80x 27 cm.

“LA PELL DE LA VIDA”, 2017. Tècnica: grafit i brodats sobre tela. 230x190 cm.

“PERE”, 2019. Sèrie “retratats”. Tècnica: mixta grafit / carbonet i brodat sobre tela. 70x70x4 cm.

“LOURDES”, 2019. Sèrie “dorments”. Tècnica: mixta grafit i brodat sobre tela. 95x135 cm.

“EDUARD”, 2019. Sèrie “dorments”. Tècnica: mixta grafit i brodat sobre tela. 95x135 cm.

IMMA ALEDÓN, nascuda a València en 1966. Llicenciada en Belles Arts en 1989, per la Facultat de St. Carles de la UPV. Professora de Dibuix, en les EASD de Múrcia, Alacant i Castelló, des de 1992, i en l'EASDALCOI des de 1999, en la qual és la responsable del disseny de l'itinerari d'Il·lustració Aplicada al Producte, dels estudis del Títol Superior de Disseny de Producte.

Imparteix cursos de *Copy-Art* i il·lustració. Comissària de diverses exposicions de l'IAC *Juan Gil-Albert*, de l'EASD d'Alacant i de l'EASDALCOI. Dirigeix la “I Jornada d'Il·lustració” i múltiples conferències, tallers, instal·lacions i *performances* en l'EASDALCOI. Rep diversos premis de fotografia de l'AFA (Alcoi). Exposicions col·lectives: XIII certamen de “*Artistas Alicantinos*”, 1996/97; “IV Biennal Art Nostre” 2015/16; “Homenatge a Miguel Hernández 75x75” 2017; “Llums en l'ombra. Josefina Manresa i les oblidades” 2017/18. Exposicions individuals: Sala Juana Francés (Alacant) 1998; CC Ovidi Montllor (Alcoi) “*Pan y Tijeras*” 2011; Llotja del Peix (Alacant) 2017, “*Mapa de vides i absències*”.

A LA PINTURA DE MARÍA CHANA

alçant-se sense ser ocell
eclosionant blau sense ser flor

amb quina matèria blanca descendida traça ones
en quina aigua
sobre quina vida naixent ataronjada, porpra,
vermella dansa informe, lleu i murmuradora

incomprensibles cal·ligrafies
gestos d'un gènesi des-figurats
gotes escampades sense caure, sense ser pluja, pasta o cireres

¿és aquesta la manera com colpegen les fulles l'huracà
com crema la sal
com la retina, amant fins a la fi dels dies, evoca
el cos del cant de les merles...?

volums inconstants i esqueixats flueixen cap a un endins
sense saber ser més que recreat atzar

color revelat a la seva mirada

MARGARITA BORJA

15

S/T, 2019. Acrílic sobre llenç. 100x100 cm.

S/T, 2019. Acrílic sobre llenç. 30x30 cm.

S/T, 2019. Acrílic sobre llenç. 30x30 cm.

S/T, 2019. Acrílico sobre llenç. 30x30 cm.

S/T, 2019. Acrílic sobre llenç. 30x30 cm.

S/T, 2019. Acrílic sobre llenç. 30x30 cm.

MARÍA CHANA, Neix a Madrid el 1952.

Realitza la seva primera exposició individual a Anglaterra, el 1973.

Des de llavors ha exposat la seva obra a: Exeter (Anglaterra), Madrid, Salamanca, València, Bilbao, Sevilla, Valladolid, Jaén, Segòvia, Granada, Lleó, Múrcia, Gijón, Alacant, Santiago de Xile, Castelló, Sevilla, Granada, Elx, Villena, Dénia, Alcoi, Elda, el Campello, Santa Pola, Mutxamel, Ontinyent, Alfafar, Lima (Perú), Aalst (Bèlgica), Nova York (USA), el Caire (Egipte), Saulieu (França), etc.

La seva obra, a més de rebre diversos premis en certàmens d'Arts Plàstiques, es pot veure a Museus i col·leccions públiques; entre d'altres: IVAM, Institut d'Art Modern, València; Museu de la Solidaritat Salvador Allende, Santiago de Xile; MUA, Universitat d'Alacant; Museu d'Art Contemporani de Vilafamés, Castelló

ELS COLLAGES DE FUENCISLA FRANCÉS. ENVERS UN HABITAR POÈTIC DE L'ESPAI

En el món de l'art els espais no són neutres ni innocents, mai ho han estat. Dona i artista, Fuencisla Francés forma part de la massa de creadores tantes vegades silenciades, a les que no se'ls ha permès estar presents en els llocs de visibilitat d'aquesta professió. Potser per aquest motiu a Francés no només li fascina l'espai, sinó que el domina amb sorprenent perícia i tenacitat. Les seves obres, moltes d'elles instal·lacions de caràcter canviant, estan sempre íntimament lligades a l'espai i a les seves singularitats, adquirint noves complexitats i comportaments cada vegada que reapareixen i són reinstal·lades amb les seves pròpies mans.

Un dels molts mèrits que li podríem atribuir a aquesta artista seria el d'haver-se pres la llibertat d'explorar sense prejudicis el camp creador del *collage* i haver-lo convertit en una mena d'extensió del seu propi cos. Es tracta, per tant, d'un cos que no cedeix als seus propis marges i que s'estén en l'espai. La seva pràctica del *collage* no és convencional, pinta teles i papers per després trossejar-los, ja siga amb tisores o estripant-los amb les mans. D'aquesta manera, eixa disciplina es converteix, en mans de Francés, en una pràctica alliberadora.

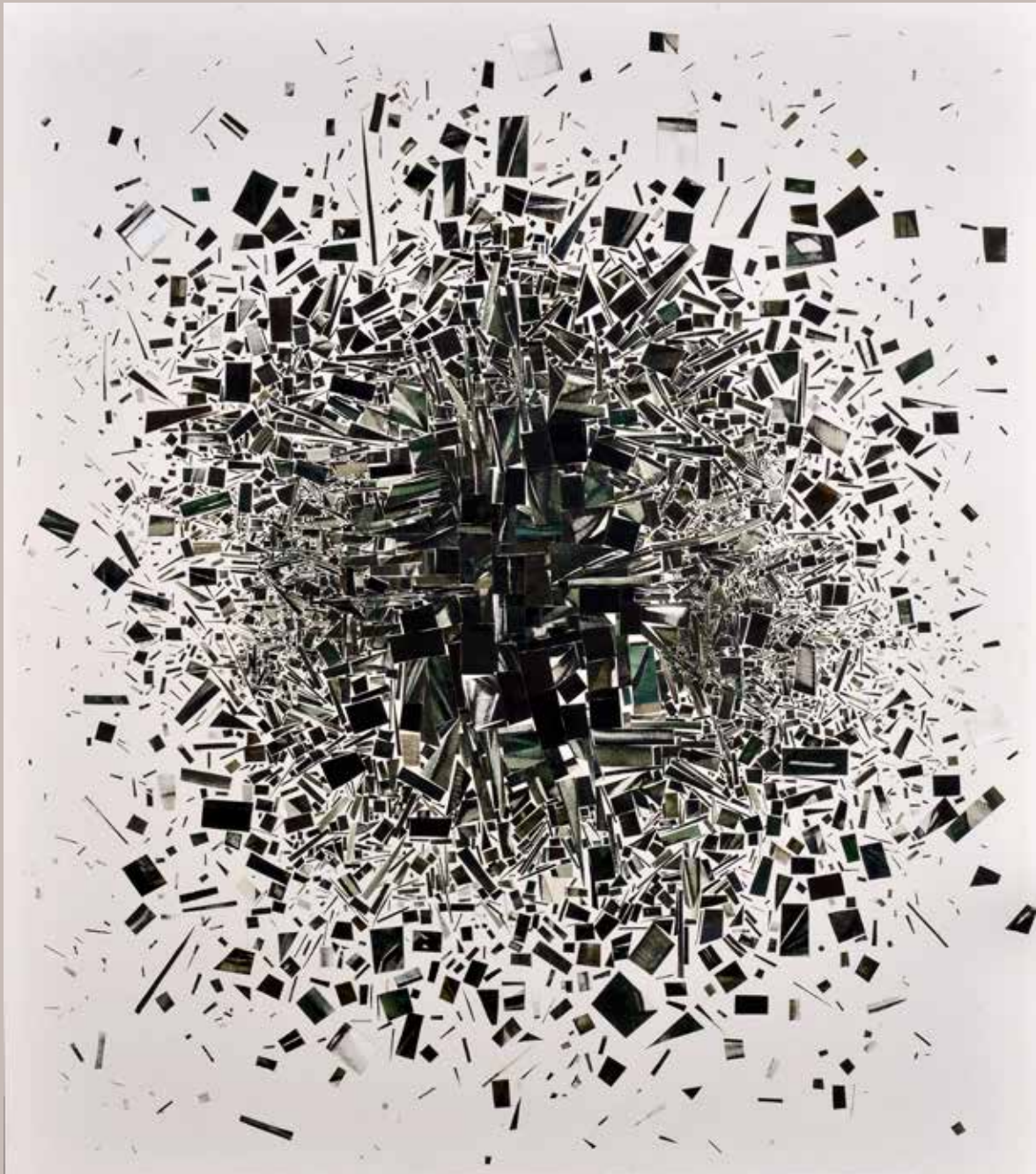
Quan el visitant s'enfronta a l'univers de fragments que aquesta artista ens proposa, límits i codis queden diluïts a l'instant. Allò que havia estat pintat es segmenta, la convenció del marc desapareix i, en la seva absència, l'espectador queda embolicat en un cúmulo de fragments que es propaguen lliurement. Francés pren l'espai, l'abraça, el fa seu i el re-configura, apel·lant-nos i convidant-nos a habitar les seves peces i l'espai que generen. Sense adonar-nos ens fa els seus còmplices.

L'obra de Fuencisla Francés ens parla del lloc, del cos, dels límits i de la tècnica però, per sobre de tot, ens parla d'ella mateixa, de les seves geometries interiors i de la seva experiència quotidiana en l'habitar poètic de l'espai.

LOIDA DE VARGAS MEDINA

S/t. 2018. Collage d'oli / tela/ fusta. 175x210 cm.

S / t. 2018-2019. Collage d'oli / tela / llenç. 246x210 cm.

S/t. 1992. Oli / tela. 53x240 cm.

S / t. 2016. Oli / tela. 92x92 cm.

S / t. 2012 / 2019. Instal·lació; Collage d'oli / tela / tela / panell. 53x52 cm.

S/t. 2015-2019. Instal·lació; Collage d'oli / tela / panel. 208x365 cm.

FUENCISLA FRANCÉS, naix a Segovia, 1954. Doctorat en Belles Arts el 1991. Exposicions a Espanya, Xile, EUA, R. Unit, Mèxic, Argentina, Rússia, Uruguai, Brasil, França, Cuba, Alemanya, Itàlia. Amb obres en museus i col·leccions. En les seves instal·lacions integra el so d'altres autors. Comissària de diferents exposicions. En 2019 Convocatòria Trajectòries, amb un recorregut en el Centre del Carme.

Fidel a la seua condició de gallega, Ana García Pan ha sabut continuar el destí del seu poble en l'eterna, obligada i secular diàspora de la seua gent. I en el seu cas, del paisatge marí purament atlàntic se n'anà un dia a l'ombra de la llum del Mediterrani. La combinació de tots aquestos elements i vivències ha deixat, sens dubte, una interessantíssima empremta en la seua obra.

Després d'unes primeres i pacients investigacions, l'evolució del procés creatiu d'aquesta pintora va traçant una reflexiva trajectòria en la que poden advertir-se etapes perfectament delimitades. De 1978 a 1985, García Pan es mou en la possibilitat de tancar l'espai abstracte. Li preocupa l'espacialitat sorgida de l'objecte i la possibilitat de la seua variació continua. L'emoció de la intimitat anima un lirisme abstracte en el qual el color té reflexos màgics en les seues entrecreuades combinacions. Serà ja de 1985 a 1986 quan done a conèixer la seua primera gran sèrie, *La Ciudad Selvática*. Un dinamisme anima la síntesi que constitueix cada un i el conjunt d'aquests quadres. Es tracta, com ha assenyalat la pròpia pintora, de tendir un pont entre l'inconscient i el conscient, que és sempre l'objecte de la seua recerca. I és per això que entre aquesta *Ciudad* i la seua última producció, que executa a partir de l'epígraf *Suburbios*, trobem en tot moment un aspecte dual.

L'univers pictòric de García Pan es fa aparentment més hermètic a primera vista en *El Cementerio Marino*, sèrie que elabora entre 1984 i 1987. Però, internant-nos en la visió d'aquests quadres, trobem un cúmulo de suggeriments que, arrancant d'una tridimensionalitat a base de materials lliures, frega l'escultura des de la remembrança, que no és sinó la veu última de Galicia en el seu recent passat i dels elements mediterranis en el present. Una reflexió sobre l'espiral com a forma de creixement en resposta a la lectura de Valéry, en el llibre que dóna títol a aquestes pintures. Un primitivisme, o millor, una ànsia dels elements ancestrals, elementals, purs, sembla en tot moment animar aquestes valuoses experiències.

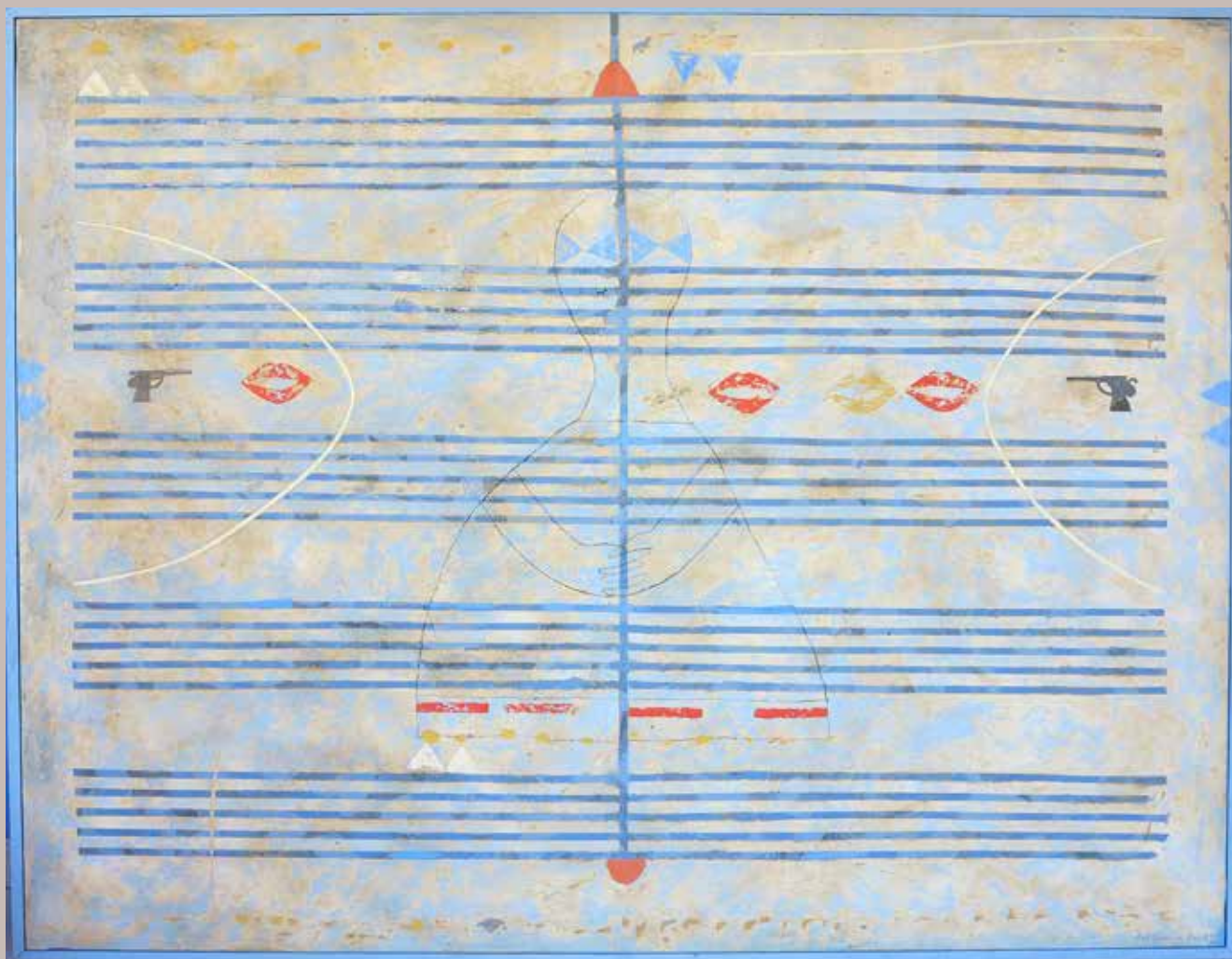
El protagonisme de l'objecte –una constant en la seua evolució– es fa encara més patent en la seua sèrie *Naturalezas Muertas*, 1988-1989, les troballes de la qual serveixen de suport i reflexió al seu quefer actual. Ací apareixen nous ingredients, com el recurs del clarobscur tractat d'una manera irònica. Hi ha entre aquestes composicions vertaderes versions de natures mortes a l'aire lliure, barrejant els més variats objectes, remarcant línies i suprimint atmosferes. Una volta, potser amb major intensitat, al valor de la percepció visual i d'igual manera el deteniment i l'exaltació del símbol.

MITE DE CREACIÓ I, 1990. Acrílic sobre llenç. 150x120 cm.

CIUTAT SELVÀTICA 2005. Acrílic sobre llenç. 150x150 cm.

31

PENTAGRAMA, 2005. Tècnica mixta oli i acrílic sobre llenç, 150x118 cm.

HAVANA CLUB, 2010. Acrílic sobre llenç, 145x 97 cm.

NATURES MORTES, 2010. Acrílic sobre llenç, 190x190 cm.

NATURES MORTES II, 2010. Acrílic sobre llenç, 160x130 cm.

ANNA GARCÍA PAN. Neix a La Corunya (1951).

Estudia a l'Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics de la Corunya des de 1963 a 1968. Estudis Superiors de Belles Arts de Sant Carles de València (1968-1970), Posteriorment a l'Escola Superior de Belles Arts de San Fernando de Madrid, (1970-1973). Obtin la Llicenciatura de B. Arts a l'Escola Superior de Belles Arts de San Fernando de Madrid. Des de 1987, imparteix classes com a professora associada a la Facultat de de Belles Arts de Sant Carles de València. Com titular d'escola universitària, obté el títol de Doctor en Belles Arts a l'any 2003. Ha impartit classes en Diverses Assignatures del Departament de Dibuix Fins a l'actualitat.

Des dels seus inicis la seva obra és reconeguda, Beca de Paisatge a Segòvia, 1969 medalla de plata al Certamen Nacional Juvenil d'Art, a Màlaga. Becada per la Fundació Barrié de la Maza en 1970 i per la dotació d'Art Castellblanch, el 1974, per a realitzar estudis a Itàlia

Paral·lelament a su activitat docent desenvolupa su recerca artística, realitzant nombroses exposicions Tant individuals com col·lectives. Participa en importants i nombroses Biennals d'Art Nacionals i Internacionals, en Exposicions i Fires d'Art Contemporani com INTERARTE i ARC amb les Galeria 11, Alacant. Galeria Paral·lel 39. València. Galeria del Palau, València i altres.

*Als deserts de l'oblit
la mirada de l'art
farà brollar les flors
de la memòria necessària
per retrobar la pau.
Gràcia Jiménez*

*Tota obra d'art barreja, inseparablement, la presència i l'absència,
la creació i la destrucció, l'ordre i el caos i, en definitiva, l'ésser i el
no-res, en tant que suposa el part d'una nova vida que ens condueix a
la ficció de l'eternitat, en ser que fuig del buit
George Steiner*

Carme de nou, se'ns mostra com una artista complexa, igual que les seves propostes. El seu domini tècnic i sòlida formació, li permet moure's fluidament en un ampli espectre de tècniques i codis. Per això, les seves propostes cristalitzen mostrant una gran diversitat iconogràfica, un alt rang de solucions tècniques, des d'un lirisme abstracte a un realisme màgic i íntim. En aquesta mostra, ens fa partícips de tres sèries d'obres, tres formes diferents d'expressió amb una única sensibilitat...

En "La Mirada", trobem una Carme figurativa, intimista, reflexiva; pessimista, si així ho volem veure. És la mirada d'algú que ha vist molt, que sap... És la mirada del poeta que ha estat testimoni del dolor, de la injustícia, de la sang ("ni una sola mirada de un hombre ponga su vidrio sobre el mármol celeste". V. Aleixandre a Miguel Hernández). Els seus ulls miren la tràgica partida de l'Stanbrook, els bombardejos sobre la població civil del nostre particular Gernika mediterrani, capaços d'una expressió sublim, on es demostren el seus recursos acadèmics més depurats i el seu domini de les tècniques clàssiques.

I amb la mirada Carme ens transporta a les seues següents obres: la sèrie Distòpia Urbana, carregada de crítica social, una mirada dura i sense concessions, com el ciment i l'asfalt que envolten la vida ciutadana. Carme recupera codis constructivistes a través d'aquestes formes geomètriques, en les quals el dur traç negre del carbó, sobre una base de ciment, és el protagonista d'un paisatge industrial, denuncia així allò en què ens ha convertit un capitalisme salvatge que amenaça l'equilibri natural de tot el planeta.

La geometria dominant i el lirisme abstracte en Poemes de la Memòria. Aquesta vegada el color sí que n'està present, una exquisida gama, amb la que torna a demostrar-nos la seua gran admiració pel suprematisme, pel cubisme, per autors com Paul Klee, Kandinsky, Mondrian... I, com no, per les matemàtiques i les ciències que tant estima i que estan darrere de totes les lleis universals, en l'art i en la natura..., i que Carme tant ha difós en cursos de Geometria Àurea, de la pintura de Leonardo, de Durero, de Piero della Francesca i altres. La seua sèrie de Poemes visuals en homenatge a Miguel Hernández, Machado, García Lorca, Ausiàs March, Martí i Pol, partint de l'emoció, són matemàtiques pures, geometries complexes. Conceptualisme i poesia alhora. Triangles i rectangles suprematistes però tractats com un collage dadaista que el propi Kurt Schwitters haguera signat: retalls de fusta, filferros rovellats, vidres esmicolats ("La Gran Guerra ha acabat, en certa manera el món està en ruïnes, així doncs, recollim els seus fragments, construïm una nova realitat"). Carme dota de nova vida allò que era una deixalla. I ho converteix en poema. Tot queda ordenat com una sèrie numèrica que tendeix sense desmai a la Proporció Àurea, la seqüència Fibonacci, el número Pi, amb sensibilitat, amb emoció. Tot plegat és, justament, el motiu pel qual la distribució de formes, dimensions i colors en l'espai ens resulta tan grata a l'oïda, a la vista i a la raó.

MARÍA TORREGROSA ALEMANY

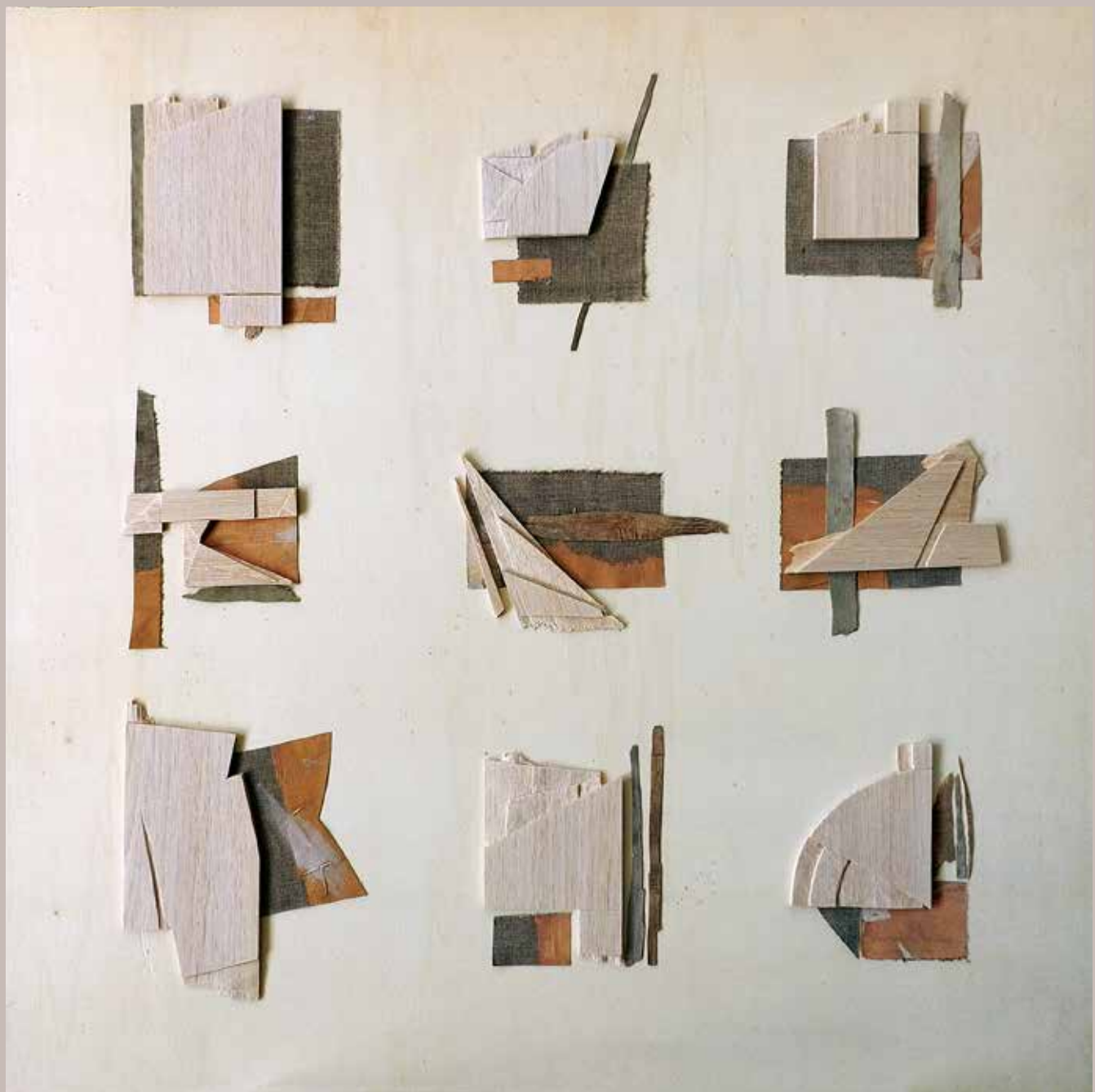
Llicenciada en Història d'Art per la Universitat de Barcelona

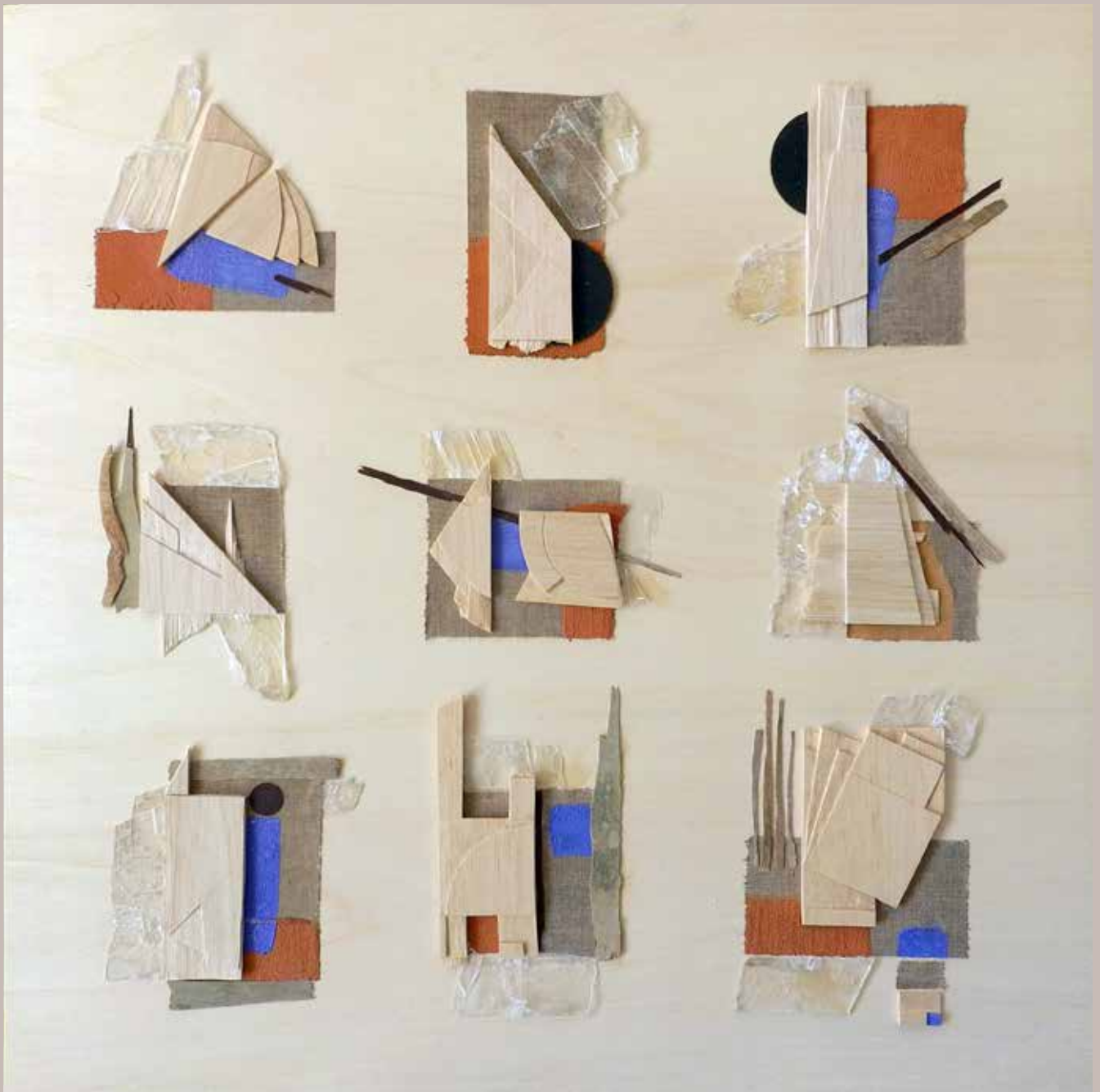
“LA MIRADA. ALEIXANDRE A MIGUEL”, 2015. Sèrie MEMÒRIA.
 Mixta oli, acrílic sobre cartró ploma i vitrina, 100x100 cm.

“A MIGUEL HERNÁNDEZ”, 2015. Sèrie POEMES D'AMOR I MORT.
 Essemblatge mixte en tabla okuma. Vitrina, 80x80 cm.

“A ÀUSIAS MARCH”, 2017. Sèrie POEMES D’AMOR I MORT. Homenatges. Essemblatge mixte en tabla okuma. Vitrina, 80x80 cm.

“SALVADOR ESPRIU”, 2018. Sèrie POEMES D’AMOR I MORT. Homenatges. Essemblatge mixte en tabla Okuma. Vitrina, 80x80 cm.

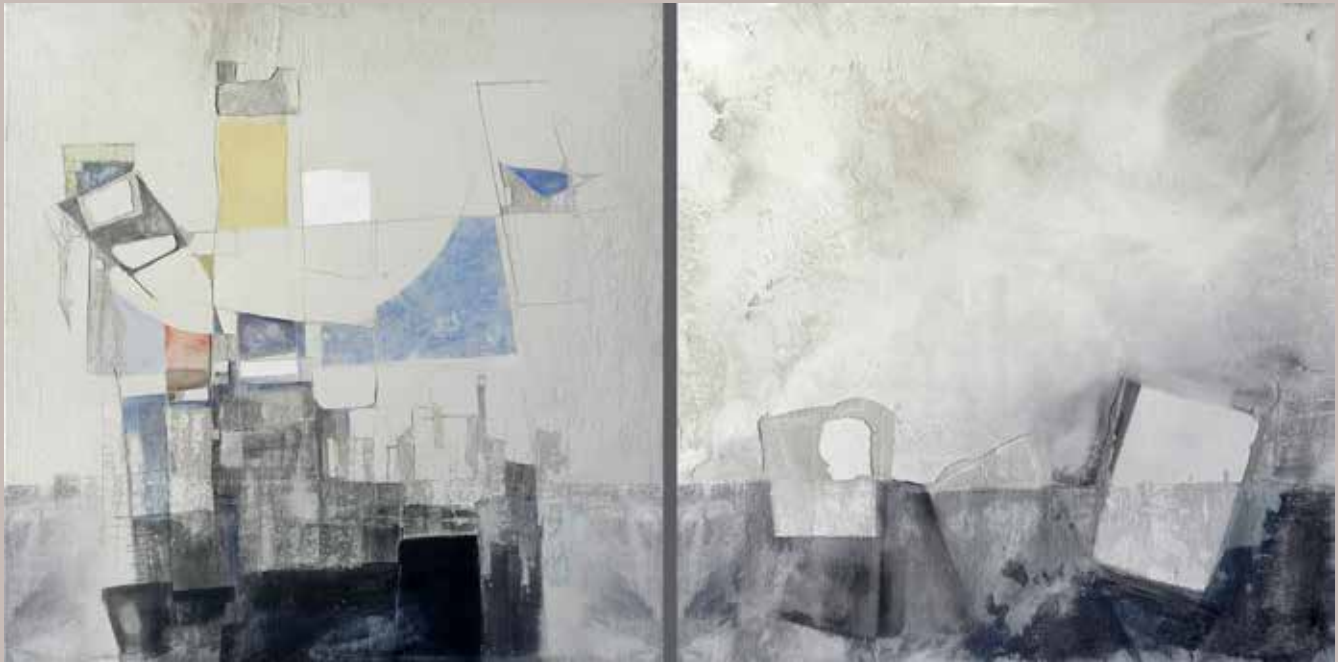

“A GARCÍA LORCA”, 2018. Sèrie POEMES D’AMOR I MORT. Homenatges. Essemblatge mixte en tabla okuma. 60x120 cm.

“MARTÍ I POL”, 2018. Sèrie POEMES D’AMOR I MORT. Homenatges. Essemblatge mixte en tabla okuma. 60x120 cm.

“LA FÀBRICA DE CIMENT I-II”, 2017. Sèrie: DISTOPÍA URBANA. Mixta carbó i grafit, sobre taula okume i ciment, 120x120 cm.

“EL VOL DE L'STAMBROOK”, 2017. Sèrie MEMÒRIA. Mixta carbó i grafit , sobre llenç i ciment, 80x80 cm.

CARME JORQUES. Naix a Xàtiva, (la Costera, País Valencià) l'any 1951.

1973 finalitza a els estudis de Pintura i Gravat a la Facultat de Belles Arts de Sant Carles a València. 1993 Catedràtica d'Educació Plàstica i Visual. Responsable del disseny dels nous Batxillerats d'Arts Plàstiques a l'PV. I en l'experimentació dels currículums oficials de “Batxillerat d'Art”, “Teoria del color”, “Disseny Assistit per Ordinador”, i altres. Assessora Tècnic-Pedagògica del Professorat de l'Àrea de Plàstica i Visual dels Centres de Professors (CEP) del País Valencià, Servei d'Experimentació i Innovació Educativa de la G.V.

Premi de Paisatge per la Fundació Rodríguez Acosta, Premiada i seleccionada en diversos certàmens i Fires d'Art Contemporània. Ha realitzat nombroses exposicions individuals, participat més d'un centenar d'Exposicions col·lectives, i participat activament en Moviments Socials per la cultura i l'Art - Membre fundadora del Col·lectiu d'Artistes Plàstics del País Valencià. Manifest “Col·lectiu d'Artistes Plàstics del País Valencià” Exposició “Els Altres 75 anys de Pintura Valenciana” i Acció Cultural del País Valencià.

Actualment suma a l'activitat artística, l'Organització comissariat de diversos projectes artístics, desde distints Moviments cívics Compromesos amb la normalització cultural i la Memòria Històrica del País Valencià a través de l'activitat artística, divulgadora i dinamitzadora i mitjançant exposicions, conferències i ponències.

La nova proposta que Aurèlia Masanet presenta prové d'una evolució centrada en el tractament i creació de textures que li proporcionen els materials. En aquesta mostra s'observa com va centralitzant la seua producció al voltant de la volumetria que aconsegueix amb la mal·leabilitat que li ofereix el paper i el teixit, elements que han estat un *leit motiv* dins del seu treball.

Les obres que presenta destil·len una vessant vital de l'artista, i de l'artesana. Joga amb els materials i els fa seus; els toca, els dóna personalitat, converteix el paper en pintura, i aconsegueix el moviment i la subtileza amb les fibres. Tot es conjuga per a crear sensacions de soledat, d'elegància i de veladures corpòries que juguen un paper fonamental en el diàleg que s'estableix entre la percepció i l'assimilació del relat visual.

La fragilitat del paper es converteix en les mans d'Aurèlia Masanet en un material tridimensional que crea un espai fluctuant amb un volum que creix i que decreix. Al mateix temps, atorga als elements una dualitat conceptual i física entre la vulnerabilitat i la solidesa, entre la opacitat i la transparència, aconseguint plasmar la idea íntima de la memòria, la construcció personal i el creixement emocional.

Finalment s'observa com l'absència de color és la protagonista d'aquests treballs. S'imposa el negre creant peces monocromes que capten l'atenció de l'observador. Joga amb la foscor a través de fines fulles de paper, plegant-lo, fins arribar a la textura i el cromatisme desitjats. Mentre plega, pensa; mentre pensa, recorda; i dins de cada plec hi ha una història, sentiments, records del passat i fets del present que formen cada tram de les seues obres.

L. ROMERO

Historiadora de l'Art i

Membre d'AVCA

LLIGALLS, 2018. Paper de fumar sobre llenç, 96x127 cm.

Sèrie COL·LECCIÓ DE SILENCIS, 2019. Paper de seda sobre llenç, 146x128 cm.

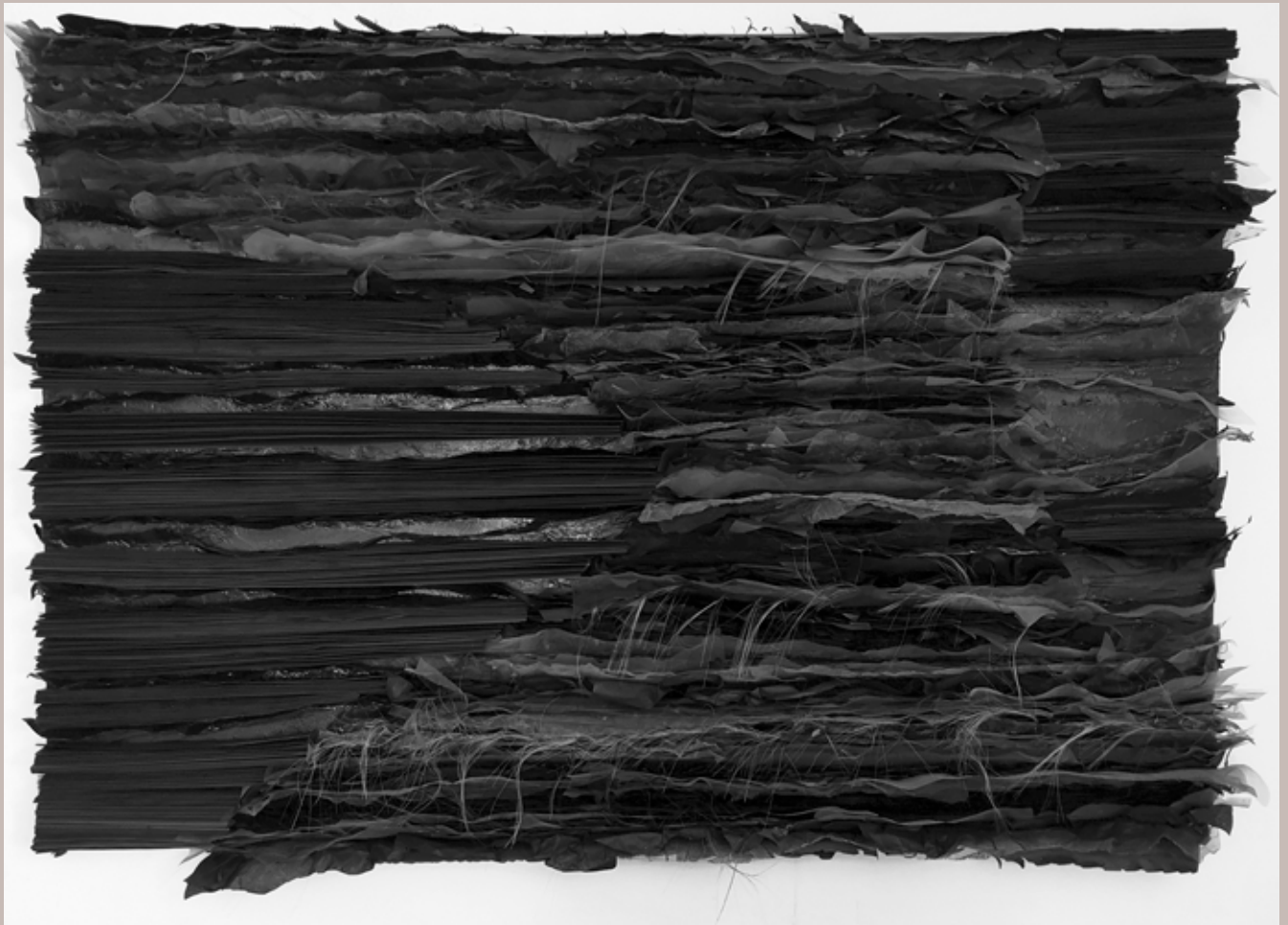
PESTANYES PLUJOSES, 2017. Mixta, paper de seda i fibres tèxtils, 75x75 cm.

SENSE TÍTOL, 2017. Mixta, paper de seda i fibres tèxtils, 75x75 cm.

SENSE TÍTOL, 2017. Mixta, paper de seda i fibres tèxtils, 75x75 cm.

Col·lecció de Silencis, 2018. Mixta, paper de seda i fibres tèxtils sobre llenç, 97x146 cm.

AURELIA MASANET, Alcoi 1955. Estudia, pintura, gravat, tèxtil a l'Escola Massana Centre d'Art i Disseny, Barcelona.

Beca de teixit alt lliç a Le Puy (França) Imparteix cursos i tallers de teixit creatiu, en diversos centres, IES, Escoles de Art i disseny. Ha realitzat més de vint exposicions individuals, i unes cinquanta col·lectives. Varies adquisicions en certàmens d'Arts Plàstiques. Obra en col·leccions privades, públiques, nacional internacional, museos.aureliamasanet.com

El passat com a recerca,
com a temps congelat en la falsedat
d'un present no viscut,
només somiat.

La fotografia, poema de Maria Luisa Pérez

Quan entres en l'estudi d'una artista, generalment, crida l'atenció els quadres i projectes a mig fer que campen al seu aire per parets, terres i taules que abigarren l'espai. No obstant això, la sensació que vaig tenir a l'entrar en l'estudi de Maria Luisa va ser del tot diferent; no perquè no hi haguera obres, és clar, sempre n'hi ha on la creativitat porta tants anys xiuxiuejant a cau d'orella de l'artista, sinó pel fet de trobar-me fotografies familiars que conquistaven aquest espai pictòric amb els seus rostres mirant-me i difonent els seus records a la memòria. Vaig entendre, llavors, que tot el corpus metodològic de María Luisa Pérez Rodríguez (així, amb els dos cognoms per bandera, reclamant el pare i la mare als seus costats) emergia del seu respecte, afecte i passió per la família i les seves arrels alcoianes, però, abans de res, per la seva observació empírica i empàtica del món.

És difícil parlar del pigment i de la composició de les seves obres quan no es coneix a la veritable dona que resideix a les pinzellades i retalls. Cal submergir-se en la seva veu i les seves vivències per comprendre que, des de l'oli, passant per les diferents temàtiques que ha treballat fins a arribar al collage o la fotografia, l'impuls de creació és indissociable de la seva lluita per analitzar cada bri de llum o cada sentiment latent per igual.

Ha plasmat sensacions dels seus viatges on la història va determinar el nostre esperit com a éssers humans, captant l'energia en els seus receptacles pictòrics; rostres de dones i homes des de l'objectiu familiar i que ella els ha atorgat missatges subliminals, color i textura, reforçant la pulsio per trobar-nos amb l'altre sense barreres ni prejudicis (aquells que formen part de la nostra supervivència i que ens han apartat del flux de la vida, que és multicultural); ha imaginat boscos en calma, on la vida i el batec se sent xiuxiuejar entre les aigües que somia Maria Luisa, en ones de sol morint a la tarda, que desitja recórrer en solitari per trobar-se de nou amb ella mateixa. I, sens dubte, ha conversat en les seves obres amb aquesta estada que totes les persones tenim per omplir de dolor i d'ira, de malenconia i patiment, fent-nos entendre que la foscor forma part del que som i de com som.

Des d'una maduresa cristal·lina i sense drames, María Luisa no s'ha arrugat davant els esdeveniments que, un rere un, marquen arrugues en el cos i ens treuen la innocència del descobriment. Ella sempre ha tingut clara la missió de mostrar al seu públic que la vida batega més enllà dels nostres ordinadors i telèfons; és més, ha estat capaç fins i tot de realitzar estudis sobre la figura humana, la icona, l'energia, l'emoció i la humanitat amb una actitud ferma i plena de cor. Les seves tècniques són impol·lutes, els seus mètodes són estables i els seus resultats són implacables: tot el que crea està en harmonia amb el món perquè conté la matèria i l'essència de les coses.

I, com a generadora nata, els seus escrits i poemes (sense cantonades i de front) formen part d'aquest corrent subterrani de creativitat que no pot contenir i que ha emergit dels anys de sembra amb la seva obra pictòrica. Després de les tempestes del dia a dia, en el seu camí laboriós com a artista i docent, com a mare treballadora, com a dona sense escarafalls, com a persona amb peu ferm, María Luisa demostra, sense intenció conscient però amb la fortalesa d'un subconscient ple de família i cultura, que l'art és el silenci d'on emergeixen tots els esperits que ens habiten.

LIDÓN SANCHO RIBÉS

Comissària i docent

Série EGIPTE, 1992. Mixta, 60x60 cm.

51

Série CIGARRERES, 2011, Mixta, 100x100 cm.

Série GENT, 2013. Mixta, 100x100 cm.

Série FIGURES, 1996 Mixta, 100x81 cm.

Serie FRAGMENTS DE REALITAT, 2000. Mixta, 65x81 cm.

Sèrie DESDE LA MELANGIA DE LA MEMÒRIA, 2008. Mixta, 85x85

Mª LLUÏSA PÉREZ, neix a Alcoi el 1945, realitza estudis de Belles Arts a l'Escola de Sant Carles de València en el període 1963-1968, llicenciant de les especialitats de Pintura i Gravat.

L'any 1967 obté la Beca de Paisatge del Paular de Segovia de la Fundació Izquierdo Besante.

L'any 1989 es va Doctora "Cum Laude" per la Universitat Politècnica de València i el 1994 obté la plaça de Titular d'Universitat on ha estat impartint docència fins a l'any 2010, dedicant-se en l'actualitat a desenvolupar diferents projectes artístics ja sobretot a escriure.

Ha realitzat durant aquests anys, 26 exposicions individuals, 97 col·lectives i ha participat en 20 fires internacionals d'Art Està representada en institucions públiques i en nombroses col·leccions privades tant a Espanya com a l'estranger.

Art i ciència s'entrellacen i trenen en les mans de Pilar Sala amb l'entusiasme de la investigació i la creativitat, aconseguint resultats sorprenents que no es queden en el mer fet artístic, sinó descobrint nous camins per pensaments eterns. Des dels seus inicis en el tapís d'alt lliç, Sala ha aconseguit arribar a cotes d'originalitat impactants, que li han suposat elogis, premis i exposicions nacionals i internacionals i un lloc destacat en col·leccions tan prestigioses com la del Museu del Tapís de Sant Cugat del Vallès. Després de familiaritzar-se amb materials ancestrals i locals -entre altres, espart, jute o sisal- i aprofundir en tècniques de teixit tradicional, Sala es va llançar a investigar nous materials, arribant a hibridar metall amb fibra natural, teles o plàstics. Un temps per domesticar la natura al seu desig, però sense perdre la filosofia sobre l'ésser natural i el seu pas per la vida, el seu camí a través del temps i de l'espai.

Pilar Sala es diferencia dins el panorama artístic pel seu enfocament personal i insòlit en el tractament de les textures vegetals com a objecte i/o mitjà plàstic. Part de la recollida de substàncies naturals treballades, de vegades, gairebé sense modificar -a la manera de *l'objet trouvé*-, creant peces tridimensionals, instal·lacions o quadres, i en altres, transformant-les, enfilant-les o entreteixint-les amb elements diversos, fins a aconseguir un nou estat alquímic, elaborant un corpus investigador que l'ha portat finalment a l'obtenció de paper vegetal d'origen no arbori, base de collages, llibres d'artista, instal·lacions, quadres i escultures. Tot un camí artístic recorregut amb un fort sentiment vital i filosòfic que Pilar Sala ens s'empelta amb suavitat a través de la bellesa poètica de les seves creacions.

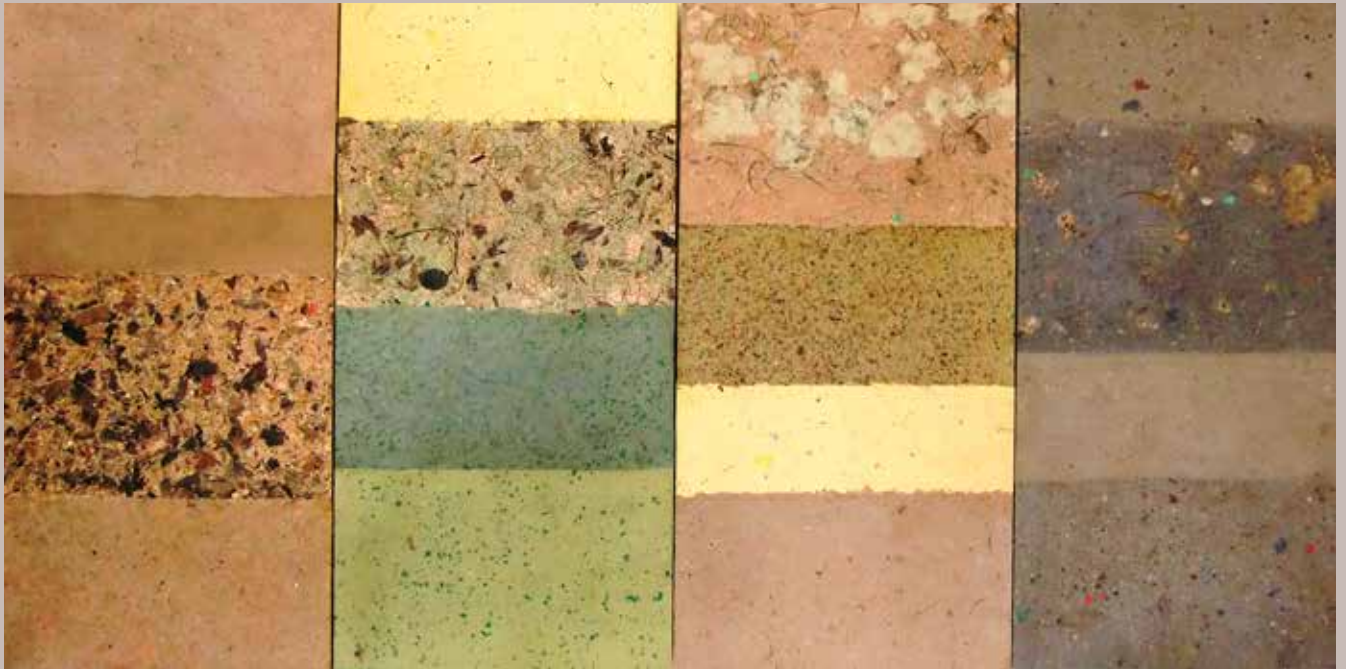
NATALIA MOLINOS NAVARRO

Doctora en Història de l'Art i Patrimoni Cultural

Comissària i crítica d'art

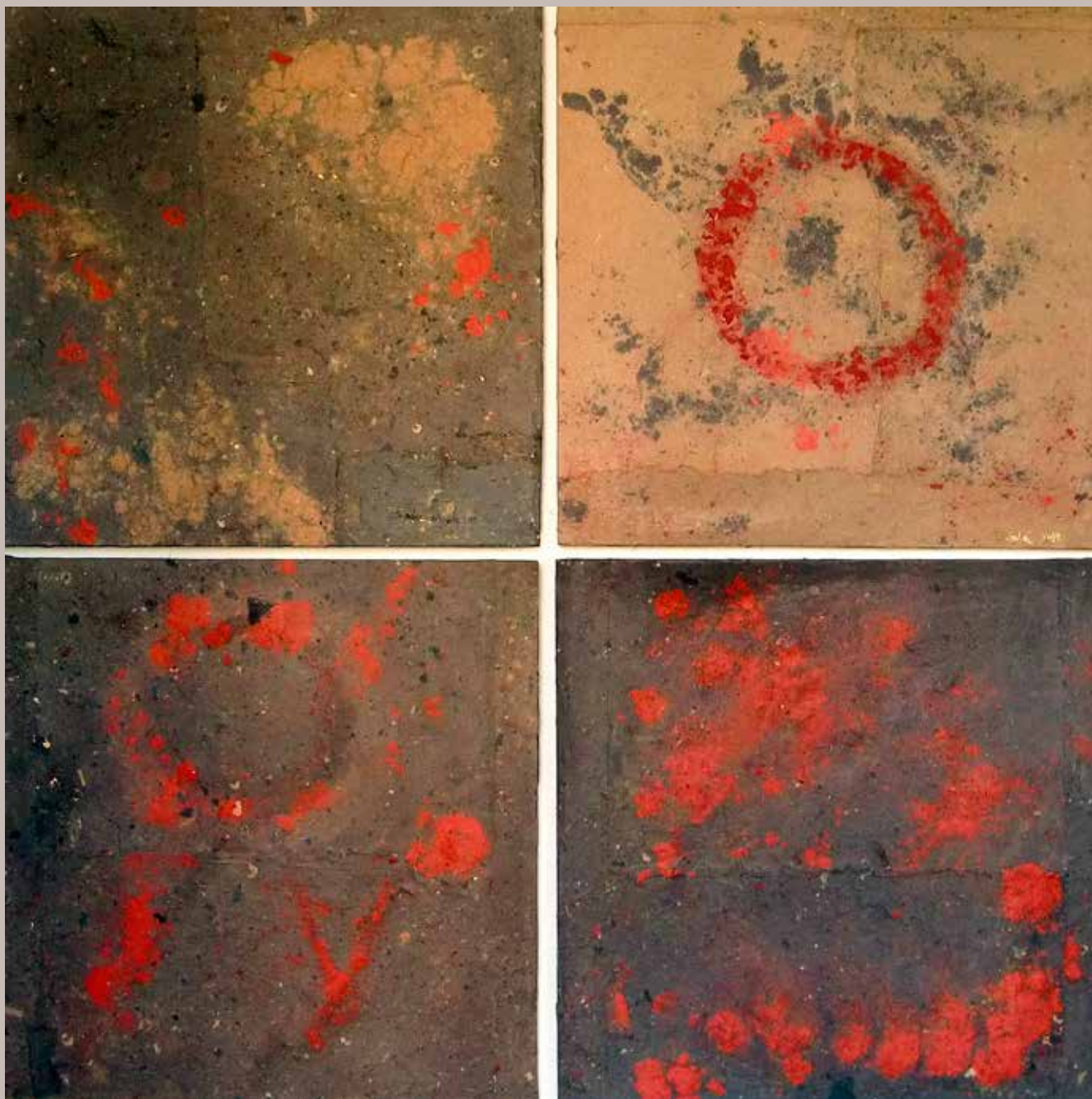
MURS PERSONALS, 1994. Tècnica lliure. Instal·lació, Paper fet a mà amb plantes (textures vegetals), canyes, branques i bambú, mesura variable.

TERRITORIS, 2013. Collages Papers textures realitzats per l'autora, 95x200 cm,

FRAGILITATS, 1994. Tècnica lliure. instal·lació. Paper fet a mà, ferros trobats, canyes i bambú, mesura variable.

UNIVERSOS, 2012. Paper-art sobre fusta, 120x120 cm.

TEXTURA, 1996. Tècnica de fabricació manual de paper. Textures vegetals manipulada sobre fusta, 70 x 70 cm.

PILAR SALA, neix a Lorca en 1942, resident a Alacant.

Llicenciada en Farmàcia. Universitat de Granada. 1966.

Seminaris d'Art Contemporani, Kevin Power 1984-85-86. (Centre E. Sempere Alacant). Seminari d'Anàlisi de tendències, Fco. Jarauta 1992-93-94 (Centre Arteleku, Sant Sebastià).

Cursos d'art tèxtil, teixit, gravat, escultura, fabricació manual de paper ...

Exposicions individuals a ciutats espanyoles.

Obres seleccionades en exposicions col·lectives a Espanya i l'estranger.

Beques i Premis nacionals i europeus.

Obra en col·leccions públiques i privades en àmbit nacional i internacional.

Imparteix tallers sobre tècniques de: Teixit alt lliç, Paper-art i textures vegetals.

Múltiples ressenyes en publicacions d'art.

www.pilarsala.net

[pilarsalavallejo01](https://www.youtube.com/channel/UCpilsalavallejo01) YouTube

Hi ha artistes que viuen per al treball, artistes que treballen per viure i artistes que viuen perquè treballen. El seu treball és la seva vida, la seva respiració. Viuen en la feina que fan i per això la seva obra són ells mateixos. Aurora és una creadora d'aquest tipus. El seu treball és la seva vida, no perquè viu per treballar, per crear, sinó perquè viu gràcies al fet que treballa, al fet que crea.

No creguem que l'art és simple ofici. És molt més. Genialitat i ofici són, sens dubte, tan necessaris a la creació com l'aire a la vida humana, però així com cal alguna cosa més que aire per sobreviure, també cal alguna cosa més que geni i ofici per sobreviure com a creador, com a artista, com a pintora. I Aurora, en aquest sentit, és una supervivent ja que la seva tasca, de més de cinquanta anys, demostra la constància en el treball, la dedicació intensa, gairebé l'obsessió pel que una fa.

En la seva obra la figuració i l'abstracció van alternant-se. Tot es mou, batega i tot moviment és ondulant com el moviment de l'aigua, del vent, de l'ésser que camina i de l'humà que es mou. No vol ser acadèmica del seu propi llenguatge. Per això no és una, sinó moltes Aurores.

Color, ritme, canvi, volums dinàmics amb aparença estàtica són constants. Són ella mateixa. Aurora Valero exemplifica més de mig segle d'art a València i la seva presència ha estat, i està constantment present durant tot aquest temps construint una obra fonamental per al coneixement de la història de l'art valencià i, jo diria, de la història de l'art en general.

La seva mirada d'artista sempre l'ha conduït des de sí mateixa, cap a la naturalesa exterior, siga aquesta la naturalesa conreada de l'horta circumdant, la naturalesa humana de les seves dones cariàtides o el cosmos del qual som una diminuta part. I no importa a on ens porte el camí, aquest sempre mostra la força d'aquesta naturalesa, la força de la seva naturalesa.

M.T. BEGUIRISTAIN
Universitat de València
Crítica d'art (AICA)

UNIVERS 5, 2018. Òli sobre llenç, 120x130 cm.

COSMOS 14, 2017. Oli sobre llenç, 110x100 cm.

ESPAIS DE L'UNIVERS, 2018. Tec. Mix. Tauler, 100x110 cm

COSMOS 8, 2017. Tec. Mix. Tauler, 110x100 cm.

COSMOS 9. 2017. Tec. Mix. Tauler, 100x110 cm.

EN ALTRES DIMENSIONS, 2018-2019. Tec. Mix. Tauler, 240x260 cm. (4 peces).

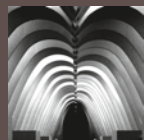
AURORA VALERO, (Alboraia, 1940). Catedràtica d'Expressió Plàstica des de 1969 a les universitats de Còrdova, Barcelona i València. Doctora en Belles Arts 1988. Acadèmica Corresponent de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles de València 2005 i Numerària des 2014 . Ha dedicat la seva vida a l'Art, a la investigació i a la difusió del mateix. Pintora expressionista, va realitzar la seva primera exposició individual al Palau de la Generalitat de València després d'obtenir per oposició la pensió d'Itàlia d'aquesta institució en 1962.

Ha realitzat al voltant de 97 exposicions individuals entre les quals figuren l'Ateneu de Madrid el 1967, Les Drassanes de València en 2006-2007, Estat de Mainz a 2005, Universitat de Stuttgart IRS en 2018. I més de 200 col·lectives a Espanya i a l'estranger des de 1961 quan va participar en el Salon de l'Art Lliure a París; Espanya, França, Itàlia, Alemanya, Japó, Àustria, Corea del Sud, Israel, Argentina, Xile, Equador, El Salvador, Nova- York, Washington ...

La seva obra es troba en museus nacionals i estrangers: IVAM de València, Museu de les Amèriques de Florida, Biblioteca de Washington, Museu de la Solidaritat "Salvador Allende" de Xile

- 2013 1. ANTONI MIRÓ. L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi.
2. 60 ANYS DE GEOMETRIA. Col·lectiva.
3. ARCADI BLASCO. A peu de forn.
- 2014 4. JOSEP RENAU. The American way of life.
5. TOMÀS FERRÁNDIZ. Temps de Guerra (1936-39).
6. ANTONI MIRÓ. El Vol del gat.
7. AURÈLIA MASANET. Trama i ordit de l'existència.
8. MIQUEL NAVARRO. La Mirada.
- 2015 9. MIQUEL CALATAYUD. Imaginari.
10. SEMPERE, sempre entre nosaltres. Col·lectiva.
11. ART VALENCIÀ. Col·lecció Martínez Guerricabeita.
12. ENRIC SOLBES. Una mirada nòmada.
13. A MIQUEL HERNÀNDEZ. Homenatge 50x50.
- 2016 14. ADRIÀ PINA. Política interna.
15. EN UN SILENCI QUIET. Col·lectiva.
16. ESTUDIS D'ART. Col·lectiva.
17. EL RESCAT DE LA PINTURA. Col·lectiva.
18. A. MIRÓ / M. NAVARRO. Costeres, ponts i xemeneies.
- 2017 19. MIRALLS DEL MIRACLE. El patrimoni industrial.
20. PER A JOAN VALLS. Papers i collages.
21. XAVIER LORENZO, La pintura.
22. FERRAN CABRERA I CANTÓ. 150 anys.
23. A MIQUEL HERNÀNDEZ, Setanta-cinc per setanta-cinc.
- 2018 24. ESPAIS AVANÇATS, Escola d'Art d'Alcoi
25. ALEXANDRE SOLER, La imaginació desbocada
26. CRESPO COLOMER, Passió per la fotografia
27. RIGOBERT SOLER, L'exuberància del Mediterrani
28. VICENT M. VIDAL I VIDAL, Mig segle d'Arquitectura
- 2019 29. JOAN CASTEJÓN. Introspectiva, obra sobre paper.
30. S. VIANA / M. DÍAZ / L. PASTOR. Temps d'Art.
31. NOU PRESÈNCIES. Itineraris plurals.

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

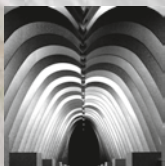

NOU PRESÈNCIES

Itineraris plurals

Alcoi 6 Juny - 31 Juliol 2019

LLOTJA DE SANT JORDI

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS

 Sabadell
Fundació